

Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Vendégek, Megemlékezők!

A hazafiság és a hazaszeretet megvallása itt, a pákozdi Mészeg-hegyen igazán helyénvaló. Valahányszor itt járok a Katonai Emlékhelyen, olyan büszkeség tölt el, melyet csak ritkán tapasztalhat meg az ember. Büszkeség, amit azokra a katonákra, honvédekre gondolva érezhetünk, akik életüket, szabadságukat adták a hazáért. Akik soha nem mérlegeltek, ha az ország sorsa volt a tét.

Ezen a helyen nemzetünk történelmének sorsfordító, ugyanakkor iszonyatos emberáldozatokkal és kínokkal teli időszakai elevenednek meg. Az emlékhelyet lassan körbejárva szinte életre kel a múlt, elének tárulnak a Magyar Honvédség hősi tettei 1848-tól napjainkig.

Katonák és civilek, sokat megélt idős emberek és fiatal diákok emlékeznek itt együtt a magyar államhoz mindenkor hű katonákra.

A pákozdi csata pillanatait, a világháborúk küzdelmeit, a békefenntartók évszázados missziós feladatait bemutató történelmi ív azonban a mai nappal válik igazán teljessé, amikor átadjuk az 1956-os forradalom és szabadságharc emlékhelyét.

Nemzetünk történelmének egy olyan kivételes időszakára emlékezünk ezzel, amikor a szabadságvágy soha nem látott erővel tört utat magának. Amikor a magyar nép bátorságának híre túlnőtt az ország határain, és ahogyan Márai Sándor is írta Mennyből az angyal című versében: „egy világ beszél csodáról”.

Azokban a napokban orosz tankok és magyar forradalmárok barikádjai néztek egymással farkasszemet a főváros utcáin, de a lázas reménységben fürdő magyar embereket nem lehetett megfélemlíteni. Bátorságuk ereje az összefogásban rejtett, mely összefogáshoz csatlakoztak a katonák is.

Az akkori hatalmat kiszolgáló parancsnokok által vezetett alakulatok nem támadtak saját honfitársaikra, nem léptek fel nemzetük ellen. Az erkölcsi tanítás - mely szerint a nemzeti érdek és a saját nép védelme mindennél fontosabb – felülkerekedett az elnyomó hatalom politikai parancsain és vezényszavain.

Ez a hely, az '56-os események jelképévé vált, szabadságot eltipró tankkal és a fiatal forradalmárok által emelt barikáddal már rájuk is emlékeznek: 1956 hős katonáira.

A Honvédség és Társadalom Baráti Kör nevében is szeretném kifejezni köszönetemet Pintér Lajos professzor úrnak és Kovács József altábornagy úrnak, hogy megálmodói és kezdeményezői voltak az 56-os emlékpont létrehozásának. Hálás vagyok mindazoknak, akik támogatásukkal hozzájárultak ahhoz, hogy egy új bemutatóhellyel lettünk gazdagabbak.

A múlt világos és egyértelmű. A magyar történelem fájdalmasan sokszor íródott tele gyászos, könnyes emlékezéssel. Annál nagyobb elégtételt azonban nem kaphatnak az elesettek, az 1848-49-es szabadságharc honvédei, az első és második világháború hős bakái, 1956 áldozatai, mint azt, hogy az utókor emlékezik, és nem felejt.

Nem felejtjük az áldozatot, amit a mi szabadságunkért hoztak, az erkölcsi tartást, mellyel példát mutatnak. Nekünk, akik ma már egy szerencsésebb korban élünk, kötelességünk emlékezni és emlékeztetni azokra az emberekre, akik a sorsfordító események alakítói voltak.

A Honvédség és Társadalom Baráti Kör egyik legfőbb törekvése a jövő nemzedékének ösztönzése arra, hogy megismerjék történelmünk és a Magyar Honvédség gyakran fájdalmas, de felemelő pillanatait. Ezért is bízom abban, hogy egyre többen látogatnak ide, és vesznek részt az emlékhely területén működő Hazafiság Iskolája programban.

Tisztelt Miniszter Úr!

Tisztelt Megemlékezők!

A Pákozdi Katonai Emlékhely nem csak a múltidézés, hanem a remény helye is. A bizakodásé, hogy nekünk és gyermekeinknek már nem kell háborúkkal, borzalmakkal szembenézni, hogy a szabadság és a biztonság magától értetődő, természetes állapot maradhat számunkra. Mindezért - katonák és civilek – közösen vagyunk felelősek.

Köszönöm, hogy meghallgattak!

dr. Cser Palkovics András

Székesfehérvár polgármestere